

нитѣ явления и предричатъ случаи въ живота, на магитѣ и жрецитѣ, които заклеватъ и омилостивяватъ боговетѣ, и т. н. Но новото време убеждава народитѣ, че всичко това е въ разрѣзъ съ истината и съ естественото назначение на човѣка. „Колкото просвѣтата се разпространява по свѣта, колкото повече науката се основава на реални начала, толкова и съсловието на врачоветѣ-пѣвци почна да изпѣква въ истинския си образъ. Днесъ вече и простолюдието не ги счита за Божии представители на земята и не вѣрва, че тѣ могатъ да свалятъ на нея небеснитѣ благословии, да пренасятъ молитвитѣ въ Божии уши и да предразполагатъ Бога споредъ желанието си.“ Като убеждава вѣрващитѣ, че „всичко, което се чете въ черква, извънъ Светото писание, е творчество на единъ или други бездѣлникъ изъ мѣнастирскитѣ келии въ разни времена,“ Селимински характеризира съсловието на разни „светци, богоносци, духоносци“ и пр. съ думитѣ: „Нравствената имъ поквара замѣстваше добродетельта, лицемѣрието се считаше за съществена частъ отъ светостъта имъ, изкуствената, присторената имъ набожностъ се взимаше за невиненъ изразъ на скромностъ, и т. н. А най-голѣмо зло за обществото сж монашескитѣ братства, чиито членове — съдружници въ леностъта и користолюбието си — измислятъ разни чудеса, жертвоприноси и способности за омилостивяване на Бога. Тази гибелна зараза, пренесена въ градоветѣ, разврати нравитѣ, охлаби общественитѣ връзки. . . Тѣ дадоха основание на мнозина учени да се изкажатъ горчиво противъ християнството въ смисълъ, че то допринесло за обществото повече вреда, отколкото полза.“ Въ тая точка на смѣлото си изобличение Селимински повтаря, сякашъ, обвиненията на Неофита Бозвели противъ калугеритѣ — тия невежи, покварени и равнодушни къмъ народа си егоисти. И като Неофита, монаха-идеалистъ, той поддържа култа на науката и разпространението на полезни знания чрезъ родното слово, като пжтъ къмъ избава отъ духовно и политическо робство.

6. АПОЛОГИЯ НА ЕВАНГЕЛСКОТО УЧЕНИЕ. — Позовавайки се на Евангелието (Мат. 23, 1—39) въ изобличенията си срещу „подли учения, пакостни поредки и унижителни дѣла“ на духовната власть, Селимински постоянно вини тази власть въ това, че държи човѣчеството въ грубо невежество, под-